

[Jørgen Jørgensen.]

igennem, men de ansvarlige læger, der beskæftiger sig med disse problemer, gjorde dog også dengang de samme synspunkter gældende, som nu føres frem.

Men dertil er så yderligere at føje, at der indenfor dette område, med hensyn til behandlingen af sindssygepatienter, i disse år er en udvikling i gang, som så aldeles og ubetinget nødvendiggør et dagligt samarbejde mellem lægerne på de forskellige specialafdelinger indenfor et moderne sygehusvæsen. Når det gælder sindslidelser, er sygdomstilfældene ikke så klart afgrænsede, at en læge i alle tilfælde med sikkerhed kan afgøre, om patienten hører til og bør behandles af den medicinske overlæge eller skal anbringes på et sindssygehospital, og det betyder rent psykologisk noget både for patienten og for patientens pårørende, om resultatet af lægens overvejelser fører til anbringelse på det isoleret beliggende sindssygehospital eller patienten bliver på det almindelige hospital. For de mennesker, hvis tilstand bevæger sig på grænsen mellem det, man kan kalde dårlige nerver, og egentlig sindssygdom, kan dette at blive anbragt på et sindssygehospital mellem urolige og udpræget sindssyge virke nedbrydende og ødelæggende for den pågældendes sindstilstand og måske umuliggøre helbredelse.

Men også selve behandlingen af de sindslidende mennesker nødvendiggør et dagligt lægeligt samarbejde. I vor tid er det en nødvendighed, at lægerne specialiserer sig; ingen læge er i stand til at følge med på alle områder i den udvikling, der foregår indenfor lægevidenskaben. Hele vort moderne sygehusvæsen er bygget op på dette grundlag med specialafdelinger. Men dette forudsætter et samarbejde mellem lægerne på de forskellige afdelinger. Overlægen på den kirurgiske afdeling drøfter sine tilfælde med den medicinske overlæge, hvor der er grænsetilfælde, som kræver indsigt på områder, hvor kirurgen føler sig usikker. På samme måde finder der naturligvis på et velordnet sygehus også et samarbejde sted mellem de øvrige speciallæger.

Men alle sygdomme, der tangerer sindslidelser, er hidtil i det store og hele holdt udenfor. Disse ulykkelige medborgere forhindrer vi i at få del i de store fremskridt,

som et lægeligt samarbejde mellem uddannede specialister muliggør. Og det netop på et tidspunkt, da man overalt i verden er overordentlig stærkt optaget af medicinsk og kirurgisk behandling som helbredelsesmiddel mod sindssygdom. På et tidspunkt, da alt dette er under udvikling, skulle vi her i Danmark indrette os med nybygning af et sindssygehospital i Brønderslev, hvor alle forudsætninger mangler for at kunne drage nytte af de lægelige fremskridt, som den seneste tids udvikling på dette felt har gjort mulige. Noget sådant kan jeg ikke tænke mig at den højtærede indenrigsminister vil tage ansvaret for.

Spørgsmålet om hospitalets beliggenhed i Brønderslev er ikke et spørgsmål om, hvorvidt der kan skaffes adgang på et andet sygehus for en sindssygepatient, som skal opereres for blindtarmsbetændelse eller lignende, heller ikke, om der kan skaffes specialbehandling af en eller anden art for øre-, næse-, hals- eller anden lidelse, for noget sådant kunne formentlig nok ordnes. Nej, spørgsmålet om det nye hospitals beliggenhed er spørgsmålet, om vi vil drage nytte af det samarbejde mellem specialuddannede læger, som vi på alle andre områder, overfor alle andre sygdomme betragter som en selvfølge, eller om vi vil holde de ulykkeligst stillede af alle syge, vore sindssyge, udenfor denne hjælp og de helbredelsesmuligheder, som et sådant samarbejde muliggør. Det er det, valget står om.

Naturligvis knytter der sig betænkeligheder til at standse gennemførelsen af en vedtagen lov, men er det dog ikke langt mere betænkeligt at gennemføre en ordning, fordi den nu engang er vedtaget, når der rejses så stærke saglige indvendinger derimod, som tilfældet er her? Er det dog ikke mere forsvarligt at standse op et øjeblik, før man går videre? Vi har i forvejen en række af vore sindssygehospitaler placeret på en sådan måde, at et samarbejde med andre hospitaler er udelukket. Det er vi imidlertid ikke i stand til at ændre, men at bygge et nyt sindssygehospital og placere det på samme uheldige måde, afskåret fra de lægelige muligheder, som den nyere tids sindssygebehandling opfordrer til, det vilde ikke være forsvarligt. Det ville til sin tid kunne fremføres som en hård anklage mod dette ting, at vi mod alle råd fra ansvarlige